

ALEXANDER FREIBERG

**LA MINTEA
COCOȘULUI**

Limes

2019

Coperta și ilustrații:
OCTAVIA MOLEA

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

© Autorul, 2019

© Ilustrații: OCTAVIA MOLEA

Editura Limes
Str. Castanilor, 3
407280 Florești, jud. Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro
ISBN 978-973-726-284-7

Aproape toate ideile bune, valoroase, au la origine niște idei defectuoase, nu suficient de bine fundamentate, aiurite sau greșit exprimate ale altora. Dar, despre originea ideilor valoroase nu se vorbește decât rareori, ca să nu scadă valoarea ideii de acum, împărțind meritul cu un altul.

Fericirea este acea stare a individului în care omul se simte mai mult decât foarte bine: nu îi e nici frig nici prea cald, nu îi e nici foame nici sete, chiar dacă n-a băgat nimic în gură de două zile, nu îl supără nici radioul vecinului și nici reumatismul, iar lumea pare un mediu plăcut în care merită să trăiești. Omul simte că posedă o parte din bogățiile lumii, că e puternic și nu depinde de alții; ar putea numai decît să zboare chiar și deasupra norilor, dacă asta și-ar dori. Dar, mai există și o altă variantă a fericirii în care individul e mai puțin copleșit de simțăminte dar e cu adevărat puternic, căci posedă o parte din bogățiile lumii și nu numai că nu

depinde de alții, dar, foarte mulți alții depind de el. Iar cu zburatul deasupra norilor nici cu asta nu e o problemă – mijloacele de deplasare îi stau numaidecât la dispoziție. Această variantă a fericirii desigur că e cam seacă, lipsită de culoare și parfum, aici nu se vorbește niciodată de simțăminte, emoții, poezie, romantism sau alte asemenea elemente colaterale. Și cu toate acestea, e ciudat până și pentru statisticieni cât de mulți se dau în vânt pentru această variantă. Dar, până nu uit, mai există încă o variantă, cam primitivă, dar foarte apreciată și foarte răspândită mai ales în lumea a doua, a treia și chiar și a patra, în care nu mai contează nici simțămintele, nici avuția și nici poziția fizică sau socială și în care se operează la obținerea fericirii doar cu formula: plăcere cât mai mare cu investiție cât mai mică.

În viitor vom avea în mod sigur închisori de mărimea unor țări, sau țări, care vor fi transformate în închisori. Acestea vor fi bine păzite și o dată băgat acolo, va fi imposibil de evadat din ele. Toate țările își vor trimite aici borfașii, și vor plăti, bineînțeles, întreținerea acestora, pe baza unui contract. Deja s-a făcut calculul și experții au calculat că toate costurile pe deținut, vor fi mult mai mici decât acum, când fiecare țară își are închisorile ei. Băștinașii,

vor avea de lucru tot timpul, nu va exista șomaj, căci vor fi cu toții specializați ca paznici, bucătari, frizeri, dentiști, gropari, în funcție de necesități. Meseriile de avocat, judecător, polițist, vor dispărea cu totul; aici vor fi luați în primire clienții, gata judecați și condamnați. Mai simplu și mai ieftin nici că se poate.

Și în stare de totală beție, băutorii de coniacuri scumpe se cred superiori celor care s-au îmbătat doar cu bere. Alta e calitatea băuturii, costă de zece ori mai mult și nu trebuie să se urineze de șase ori la rând – asta spun ei, și chiar au dreptate în aceste puncte.

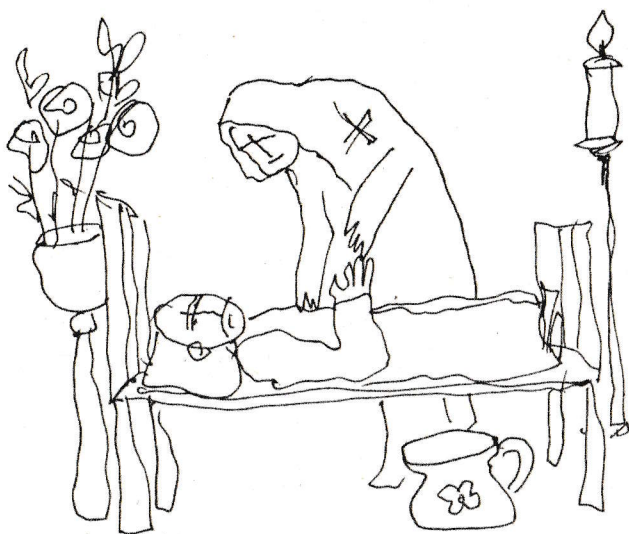

Pentru a deveni papă la Roma nu e suficient să fii deosebit de credincios. Sau, poate mai precis spus, nu e de loc nevoie să fii

credincios. Se cere altceva. Ce anume se cere nu știu. Și chiar dacă aș ști, tot degeaba, căci se mai cere să fii exact la timpul potrivit la locul potrivit și să mai fii și omul potrivit. Așa că, nu e chiar așa de simplu.

Dirijorii, regizorii sau politicienii buni, ca și tacticienii din cadrul armatei, știu să folosească personalul care le stă la dispoziție în așa fel încât să obțină cu aceștia un randament maxim. Iar dacă rezultatele nu sunt bune, dau vina întotdeauna pe executanți. Așa e obiceiul și așa se face, de când lumea.

Există și din cei care nu vor să fie ținuți de mână în momentul în care-și dau duhul. Mai puțini însă decât din ceilalți. Unii spun că e tocmai invers. Ce spun eu? Spun că n-am fost întrebat până acum și că nu mi-am pus problema.

Unele mirosuri trec și prin pereți. Adică, mai precis, nu mirosul, propriu-zis trece prin pereți, ci pereții îți trec mirosul de partea cealaltă, ca să simți cei de afară ce se întâmplă pe dinăuntru.

Ciudat e că se moștenește mai degrabă urâtenia și prostia, decât frumusețea și inteligența.

Ne iubim contemporanii, dar numai în raport de unu la 14. Dacă acesta nu ne iubește de 14 ori mai mult, nu îi dăruim nici acel unu. Despre un doi la 14 nu poate fi nici vorbă – cerem desigur 28, e normal, că doar fiecare știe atâta matematică.

Serviciile unui profesionist te costă desigur mai mult decât ajutorul benevol și gratuit al unui prieten. Dar, dacă la sfârșit faci socotelile, cu meseriașul faci până la urmă economie, și de timp și de bani, ca să nu mai vorbim ce economie de nervi faci.

Telefonul s-a ieftinit, în schimb timpul s-a scumpit. N-ai decât să pălăvrăgești cât vrei la telefon; și se va scădea mai târziu ceva, din contul bancar, pe de o parte, dar ți s-a scăzut numaidecât, direct, instantaneu, ore, minute și secunde din timpul vieții.

Doar istoria te învață să evaluezi rapid și corect cu cine e bine și cu cine nu e bine să ai de a face. Ce păcat că te învață prea târziu de cele mai multe ori.

Între medic și pacient apar întotdeauna neînțelegeri: doctorul bănuiește că pacientul nu ascultă destul de atent la ce-i spune și nu urmează cu precizie toate sfaturile lui, iar pacientul bănuiește că doctorul nu-și cunoaște destul de bine meseria și nu e suficient de

competent. Un judecător neutral, după ce ar asculta ambele părți implicate ar spune că amândoi au dreptate, în aceeași măsură.

De ce să admirăm succesul și performanțele altora, că doar n-am căzut în cap? N-au decât să le admire ei pe ale noastre.

Cunoști bine pe cineva abia după ce i-ai văzut și prietenii. Vezi cu cine se înțelege, cum comunică cu aceștia și vezi la aceștia cum se uită la el și cum îl tratează. Mai observi acum preferințele lui, unele din slăbiciunile lui și vezi clar chiar unele găuri din sistemul lui de gândire; le vezi eventual la ceilalți și observi la el cât de tolerant e cu acestea.

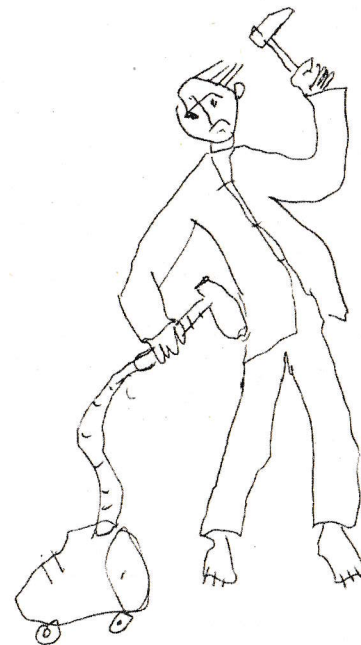
Cei care mint câte puțin și doar din când în când, adică mincinoșii ocazionali, nu deranjează prea mult mersul istoriei. Mai trag câte o minciună ca să te păcălească, să se simtă bine că au ei dreptate sau pentru niște mici avantaje imediate, dar lucrurile merg mai departe. Periculoși sunt doar cei care nu spun niciodată adevărul, mint și sunt incorecți în toate, dar se simt bine căci treburile lucrează în avantajul lor și nu le pasă de ceilalți. Și mai rău e când aceștia se adună mai mulți la un loc, formează uniuni, sindicate și partide politice ca să-și apere interesele în mod legal, ajung în guvern, plătesc armata și pot declanșa războaie. Citiți istoria.

Cele două reguli de bază a oricărei revoluții:

Prima: Atunci când ai de gând să pornești o revoluție trebuie să fii sigur că ai mijloacele necesare ca să strigi destul de tare ori mijloace tehnice de amplificare ca să audă cât mai mulți chemarea ta la revoluție.

Oricât de ciudat ar fi, dar unii se nasc doar o singură dată și istoria nu-i uită. Alții, foarte mulți, se tot nasc de multe ori în șir – exact ca prima dată sau în diferite încarnări – și tot n-au nici o șansă.

Până și aparatele oftează, plâng și suspină, atunci când sunt maltratate. Doar că nu le aud decât specialiștii. Omul care le chinuie observă cum stau lucrurile doar atunci când acestea își dau duhul – când trebuie să plătească reparațiile sau trebuie să cumpere altele. Dar până și aici, omul care le-a maltratată spune că aparatul e de vină, adică fabricantul, care i-a vândut o marfă proastă.

Omul nou al secolului 21 a ajuns la concluzia că cea mai importantă preocupare a lui trebuie să fie ca să se simtă bine, cât mai bine, excelent. Iar a doua preocupare a lui trebuie să fie aceea ca, după ce se simte foarte bine, să-i ajute să se simtă bine și pe cei care-l ajută pe el să se simtă bine, ca aceștia să aibă puterea și înșuflețirea cu care să-l ajute pe el să se simtă și mai bine.

Fericirea depinde doar de starea lucrurilor: de starea interioară, de starea exterioară și de starea financiară cu care, la nevoie, pot fi modificate toate stările.

Amânarea cu o zi sau două e spre binele personal; amânarea la infinit e spre paguba altora. Dar, de orice natură ar fi ele, și oricât de scurte sau lungi ar fi aceste amânări, ele pot da de gândit, iar atunci când amânările se repetă și întrec măsura, apar legi noi, amenzi și pedepse noi.

E ciudat cât de mulți sunt interesați de arborele lor genealogic. Vor să afle de unde li se trage genialitatea.

Cel mai frecvent întrebuințat subiect în comunicarea inter-umană este starea vremii. Peste tot se discută mereu și fără întrerupere despre starea vremii. Formula e întotdeauna ceva în genul acesta: ce zici ce zi frumoasă e?, întreabă una din părți. Iar partea cealaltă răspunde ceva cam în genul acesta: da, într-adevăr e o zi

frumoasă. Sau: ce zici ce tare plouă? Iar partea cealaltă răspunde ceva cam în felul acesta: într-adevăr, plouă tare, asta e și impresia lui. Părțile se înțeleg, e simplu și pe înțelesul fiecăruia, nu se cere nici școlarizare prea avansată și nici moralitate perfectă.

La repararea aparatelor, de orice natură ar fi acestea, ca și la tratarea și vindecarea unui bolnav, de orice boală ar suferi acesta, mereu se pun cele două întrebări, urmate după aceea de alte două: cât ne costă reparația sau tratamentul și pe urmă, dacă avem din ce plăti. Iar pe urmă, după ce ne-am făcut socoteala și avem un răspuns pozitiv, urmează celelalte două întrebări: care sunt șansele de reușită și cât timp rămâne să mai funcționeze aparatul, omul sau pisica? Oricare ar fi răspunsul la oricare din aceste întrebări, problema e doar dacă ai de ales sau nu și dacă ți se dă ceva garanție sau nu.

Politicianul, ca și medicul, e confruntat nu numai cu problemele și bolile pacientului, ci și cu greșelile din trecut a confracților lui.

Dacă am sta să ne gândim și am face un mic calcul, al nostru, fără tabele statistice, care tot nu există în acest domeniu, ar rezulta că

Res jumătate din populația lumii nu poate să râdă și nu știe cum se face asta; n-au văzut la părinții lor, n-au învățat de mici, în școală sau de pe la alții și nici nu au un motiv pentru asta, căci în jurul lor totul e mai degrabă de plâns decât de râs. Din jumătatea care a rămas, o jumătate râde doar un pic, atât cât să nu deschidă gura prea mult, ca să li se vadă dantura incompletă și doar un sfert, din sfertul care a rămas râde așa cum trebuie, ori pentru că sunt prea tineri, sau pentru că sunt prea bătrâni și nu-și dau seama ce se întâmplă în jurul lor.

De fiecare dată când le spui copiilor o poveste, aceștia râd, plâng sau adorm de plictiseală. Pentru autorul poveștii și pentru cel care povestește, însă, e întotdeauna clar: copilul e de vină.

Când vezi că cineva se străduiește, cu îndârjire și cu perseverență să facă ceva dar nu-i merge de loc, căci se vede de la o poștă n-are nici un pic de îndemânare, ți se face milă de el. Dar nu numai atât, te apucă o ușoară amețală și uneori chiar niște crampe la stomac.

Fără să știi, pe undeva în adâncul minții, îți imaginezi că ai putea fi tu în locul lui.

Muzica poate să te bine-dispună ori să-ți strice pofta de mâncare – depinde de muzică. Cuvintele pot să te aducă la viață ori să te omoare, depinde de cuvinte și de cel care le spune. Și de acompaniamentul muzical cu care sunt însoțite.

Dacă ai uitat colivia deschisă n-ai cum să împiedici animalul flămând să nu-ți mănânce pasărea iubită – dacă e tocmai prin apropiere și poate pune laba pe ea. Animalul va înțelege cum stau lucrurile cu iubirea ta pentru această pasăre, doar dacă-i dai o altă pasăre în locul acesteia, eventual pasărea iubită a vecinului, care trebuie să fie la fel de voluminoasă și la fel de gustoasă ca pasărea ta iubită. Iar atunci, de fiecare dată când i se face foame, și tu ai uitat colivia deschisă, așteaptă de la tine încă o pasăre sau chiar vreo patru.

Fumătorul sărac are parte doar de un tutun ieftin; nu-și poate permite unul mai scump. Se vede că săracul și bogatul se deosebesc nu numai prin ceea ce privește calitatea îmbrăcăminteii